

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.908 van 24 februari 2016
in de zaak A. 207.298/XIV-34.706**

In zake : Jeroen SPRANGERS
 in zijn hoedanigheid van curator over
 de faling van François Leroi
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sabine Hemelaer
 kantoor houdend te 2630 Aartselaar
 Baron Van Ertbornstraat 111
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 december 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Centraal Orgaan voor de Inbeslag-neming en de Verbeurdverklaring (hierna: het COIV) van 11 augustus 2012 “inzake faillissement F.M. LEROI - toepassing van artikel 16bis COIV-wet van 26 maart 2003”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 232.117 van 8 september 2015 wordt het debat heropend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, bijgestaan door advocaat Sabine Hemelaer, en advocaat Stefaan Verbouwe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij vonnis van de rechtbank van Groningen van 11 december 2007 wordt F.L. “in staat van faillissement” verklaard en wordt verzoeker aangesteld als curator.

F.L. wordt bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 23 november 2010 veroordeeld wegens witwas misdrijven. F.L. wordt in dat arrest tevens verbeurd verklaard van een aantal geldsommen en van twee onroerende goederen.

3.2. Met een brief van 17 mei 2011 vraagt de procureur-generaal van Antwerpen aan de procureur des Konings van Tongeren om de bij toepassing van artikel 43*bis* van het Strafwetboek bevolen verbeuring van de vermogensvoordelen zoals vermeld in het arrest van 23 november 2010, te doen uitvoeren. Het COIV wordt hiervan op de hoogte gebracht.

Met een brief van 9 december 2011 vraagt verzoeker aan de procureur des Konings van Tongeren om hem behulpzaam te zijn teneinde in ieder geval een deel van de aangetroffen gelden en goederen te mogen verdelen onder de schuldeisers van F.L.

Bij e-mail van 7 mei 2012 laat het parket van de procureur des Konings van Tongeren aan verzoeker weten dat de boetes, de gerechtskosten en de verbeurd verklaarde waarden en bedragen, de waarde overstijgen van de in beslag genomen goederen en waarden waarop de ontvanger dient uit te voeren en dat de kans op recuperatie van enige gelden door verzoeker minimaal is.

3.3. Verzoeker vraagt in een e-mail van 17 juli 2012 om in het dossier inzake F.L. artikel 16*bis* van de wet van 26 maart 2003 ‘houdende oprichting van een Centraal Orgaan voor de Inbeslagneming en de Verbeurdverklaring en houdende bepalingen inzake het waardevast beheer van in beslag genomen goederen en de uitvoering van bepaalde vermogenssancties’ (hierna: de wet van 26 maart 2003), niet toe te passen, zodat de opname in de boedel van het faillissement van de strafrechtelijk in beslag genomen gelden van F.L. mogelijk wordt en de gelden bij de verdere afwikkeling van het faillissement kunnen worden uitgekeerd aan de betrokken schuldenaars/gedupeerden.

3.4. Bij e-mail van 11 augustus 2012 deelt het COIV mee dat de toepassing van artikel 16 van de wet van 26 maart 2003 opportuun en aangewezen is. De e-mail luidt:

“[...]

Geachte heer Sprangers,

Wij verwijzen naar uw e-mail van 17 juli 2012 en naar de voorgaande correspondentie en diverse telefonische contacten.

U verzoekt het COIV om in het dossier 1675/2006 inzake F. M. [L.] het artikel 16*bis* COIV-wet niet te toepassen zodat de opname van de strafrechtelijk in beslag genomen gelden in de boedel van het faillissement van de heer [L.] mogelijk is en de gelden bij de verdere afwikkeling van het faillissement kunnen worden uitgekeerd aan de betrokken schuldeisers/gedupeerden.

U staaft uw verzoek met de volgende argumenten :

- de toepassing van art. 16*bis* COIV [is] louter facultatief, en het COIV er aan kan verzaken, onder meer op humanitaire gronden, *in casu* de

schadeloosstelling van de door de heer [L.] opgelichte slachtoffers/gedupeerden;

- een relevant precedent, meer bepaald de beslissing van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen d.d. 17 mei 2011 om de opbrengst van de tijdens het strafonderzoek vervreemde voertuigen vrij te geven ten voordele van de curatele;

Het COIV beoordeelt uw verzoek als volgt.

- a) Facultatief karakter van art. 16bis COIV-wet en niet toepassing op humanitaire gronden

U voert vooreerst aan dat de schadeloosstelling van de opgelichte gedupeerden/schuldeisers die u vertegenwoordigt, een ‘humanitaire overweging’ vormt.

Uit de lectuur van de parlementaire stukken van de wet van 27 april 2007 tot wijziging van de COIV-wet, die art. 16bis heeft gewijzigd, blijkt inderdaad dat het systeem van artikel 16bis optioneel is en dat het een beoordelingsmarge toelaat om bij voorbeeld tegemoet te komen aan humanitaire overwegingen (cfr. *Parl. St. Kamer van volksvertegenwoordigers*, 2006-2007, nr. 3058/014, p. 7 en 8).

Uit de geciteerde parlementaire bespreking blijkt [dat] de wetgever de situatie beoogt waarin het COIV voorafgaand aan het doorvoeren van de wettelijke schuldvergelijking de betrokkene, de heer [L.], zou moeten verwittigen om desgevallend rekening te houden met de humanitaire omstandigheden die hij wenst in te roepen. Gelet op het persoonlijk karakter van deze motieven kan enkel de heer [L.] ze inroepen.

Het COIV heeft overigens de beleidsmatige keuze gemaakt om in principe[s] systematisch artikel 16bis COIV-wet toe te passen. In casu wordt beslist om hier niet van af te wijken.

- b) Precedent: uitkering van opbrengst van de vervreemde voertuigen aan de curatele

Verder verwijst u ook naar een precedent. De opbrengst van de tijdens het strafonderzoek vervreemde voertuigen is doorgestort naar de curatele op last van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen. De overige gelden die het COIV beheert moeten volgens de procureur-generaal worden aangewend voor de invordering van de verbeurdverklaarde geldsommen.

Het recht op rechtszekerheid houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat hij niet anders kan opvatten dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid. Daaruit volgt dat de verwachtingen die de overheid bij de burger creëert, in de regel moeten worden gehonoreerd.

Uit het door het COIV gevoerde beleid in gelijkaardige dossiers kan niet worden afgeleid dat als vaste gedrags- of beleidsregel geldt dat artikel 16bis COIV-wet nooit wordt toegepast als de slachtoffers aanspraak maken op de strafrechtelijk in beslag genomen gelden. Zulks strookt niet met de vaste beslissingspraktijk van het COIV. Het tot nu gevoerde beleid van het COIV was en is gericht op het onverkort toepassen van art. 16bis COIV-wet. In dit concrete dossier zijn er ook geen concrete toezeggingen of beloftes gedaan.

Uit het feit dat de procureur-generaal te Antwerpen instructies geeft aan de procureur des Konings te Tongeren om een deel van de in beslag genomen gelden terug te geven in het voordeel van curatele kan men niet afleiden dat er verwachtingen zijn gewekt dat de curatele effectief deze gelden zal ontvangen.

De procureur-generaal noch de procureur des Konings zijn immers wettelijk bevoegd om te beslissen of art. 16bis COIV-wet wel of niet moet worden toegepast. Deze bevoegdheid heeft de wetgever voorbehouden aan het COIV.

De beslissing van de procureur-generaal is trouwens enkel ingegeven door de wettelijke bepaling die het OM gebiedt om in geval van opheffing van het penaal

beslag de gelden te laten terugkeren naar het vermogen van de beslagene, *in casu* de boedel van het persoonlijk faillissement van de heer [L.].

Het COIV kan vanzelfsprekend in zijn besluitvorming rekening houden met de suggesties van de behandelende parketmagistraat i.v.m. de toepassing van art. 16*bis*. In laatste instantie beslist echter het COIV op autonome wijze of de toepassing van deze wettelijke bepaling opportuun is. *In casu* heeft het COIV rekening gehouden met het standpunt van de procureur-generaal om de opbrengst van de 3 verkochte voertuigen uit te keren aan de curatele. Het COIV sluit zich trouwens aan bij de visie van de procureur-generaal dat de resterende gelden moeten worden aangewend voor de invordering van de verbeurdverklaringen ten laste van de heer [L.], via de toepassing van art. 16*bis* COIV-wet.

c) Besluit van het COIV

De directeur van het COIV oordeelt discretionair of artikel 16*bis* van de COIV-wet al dan niet mag worden toegepast. Het COIV oefent zijn wettelijke bevoegdheid uit onder het gezag van de minister van Justitie en het College van procureurs-generaal. Deze ruime beoordelingsmacht is enkel begrensd door het algemeen rechtsbeginsel van het verbod op rechtsmisbruik.

Het COIV [heeft] in essentie een afweging te maken tussen enerzijds het algemeen belang, aanwending van de gelden voor de invordering publieke schulden van de heer [L.] (verbeurdverklaringen, gerechtskosten, enz...), en anderzijds het legitieme private belang van de gedupeerden die schadeherstel nastreven.

Het COIV acht de toepassing van art. 16*bis* COIV-wet opportuun en aangewezen. Het is naar recht en redelijkheid verantwoord om het saldo van de in beslag genomen gelden onder zijn beheer wordt aangewend voor de aanzuivering van de verbeurdverklaringen.

Deze beslissing is gegrond op de volgende motieven:

- het vaste beleid van het COIV om systematisch artikel 16*bis* COIV-wet toe te passen;
- uitzonderlijk is reeds de opbrengst van de vervreemde voertuigen uitgekeerd aan de curatele;
- de vaststelling dat de toepassing van art. 16*bis* COIV-wet juridisch mogelijk blijft in de hypothese van faillissementsprocedures (zie art. 16*bis*, § 2 in fine COIV-wet) waaruit het COIV mag afleiden dat het mag voorbijgaan aan de aanspraken die de curatele maakt op de gelden;
- coherentie van het beleid van het COIV met de visie van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen dat [om] het saldo van in beslag genomen gelden aan te wenden voor de invordering van de verbeurdverklaringen ten laste van de heer [L.]

Een kopie van deze e-mail verzenden wij naar de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen en de procureur des Konings te Tongeren, alsmede aan de ontvanger van domeinen en penale boeten.

[...]”.

Dit is de bestreden beslissing.

3.5. Bij brief van 10 oktober 2012 vraagt verzoeker om deze beslissing te herzien. In antwoord hierop verwijst het COIV in een e-mail van 18 oktober 2012 echter naar de beslissing van 11 augustus 2012 om artikel 16*bis* van de wet van 26 maart 2003 toe te passen.

Op 3 december 2012 stelt verzoeker hiërarchisch beroep in bij de minister van Justitie. Op 14 januari 2013 beslist de minister van Justitie om zich te onthouden van elke uitspraak in positieve of negatieve zin “over uw verzoek tot vernietiging van de betwiste beslissing van de directeur van het COIV”.

3.6. Op 7 december 2012 dagvaardt verzoeker de verwerende partij in kortgeding voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel. Daarin vraagt verzoeker onder meer:

“[...]

Gedaagde te veroordelen in afgifte van alle nuttige en noodzakelijke documenten, beslagstaten, bewijzen van verkoop van de onroerende goederen en dergelijke meer binnen de 24 uur na betekening van het tussen te komen vonnis, dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 100€ per dag 24 uur na de betekening van het tussen te komen vonnis. De beslissing van de directeur van het COIV te schorsen tot de beslissing van de Raad van State gekend is.

Conform artikel 16 *bis* - COIV wet te horen zeggen voor recht dat verzoeker zijn rechten kan doen gelden en dienvolgens de beslissing van de directeur van het COIV te vernietigen en te horen zeggen voor recht dat het overschot toekomend aan de heer [F.L.] en/of consoorten dient te worden vrijgegeven aan verzoeker.

[...].”

Op 25 juni 2013 wijst de voorzitter van de voornoemde rechtbank die vordering af bij gebrek aan hoogdringendheid.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt in de memorie van antwoord op dat de Raad van State geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een beroep tot nietigverklaring van een door de directeur van het COIV genomen beslissing. Het

COIV is opgericht binnen het openbaar ministerie en zijn directeur is een magistraat van het openbaar ministerie. De door verzoeker aangehaalde arresten nrs. 220.051 en 217.120 van de Raad van State zijn niet dienend vermits het gaat om beslissingen die leden van de rechterlijke macht hebben genomen met betrekking tot overheidsopdrachten en waarvoor de Raad van State op grond van artikel 14, § 2, 1, 2° van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State bevoegd is.

De verwerende partij vervolgt dat het COIV met de bestreden beslissing louter uitvoering heeft gegeven aan de opdracht van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen van 17 mei 2011 aan de procureur des Konings te Tongeren tot uitvoering van de verbeurd verklaarde geldsommen op de gelden beheerd door het COIV. Het COIV is een federale dienst binnen het openbaar ministerie, waarvoor de minister van Justitie bevoegd is. De bestreden beslissing, genomen door een magistraat binnen het openbaar ministerie, is geen voor de Raad van State aanvechtbare administratieve rechtshandeling.

5. Verzoeker stelt in het verzoekschrift tot nietigverklaring dat artikel 16*bis* in de wet van 26 maart 2003 werd ingevoegd door de wet van 20 juli 2005 ‘tot wijziging van de wet van 26 maart 2003 houdende oprichting van een Centraal Orgaan voor de Inbeslagneming en de Verbeurdverklaring en houdende bepalingen inzake het waardevast beheer van in beslag genomen goederen en de uitvoering van bepaalde vermogenssancties’ en dat dit artikel werd vervangen bij artikel 3 van de wet van 27 april 2007 tot wijziging van de wet van 26 maart 2003 ‘houdende oprichting van een Centraal Orgaan voor de Inbeslagneming en de Verbeurdverklaring en houdende bepalingen inzake het waardevast beheer van in beslag genomen goederen en de uitvoering van bepaalde vermogenssancties’, waarbij de vertegenwoordiger van de minister er tijdens de parlementaire voorbereiding aan herinnerde dat de betrokkene eventueel de toepassing van het voornoemde artikel 16*bis* kan betwisten voor de burgerlijke rechter zetelend in kortgeding (*Parl. St. Kamer*, 2006-2007, nr. 3058/014, 8). De beslissing om artikel 16*bis* van de wet van 26 maart 2003 toe te passen behoort tot de

bevoegdheid van de directeur van het COIV. Op grond van artikel 25 van die wet oefent het COIV zijn opdrachten uit onder het gezag van de minister van Justitie.

Verwijzend naar 's Raads arrest nr. 212.223 stelt verzoeker dat, hoewel de Raad van State het COIV beschouwt als opererend onder het gezag van de minister van Justitie en artikel 2 van de wet van 26 maart 2003 bepaalt dat het COIV wordt opgericht binnen het openbaar ministerie, dit de Raad niet heeft belet reeds beslissingen van organen binnen het openbaar ministerie te vernietigen, zoals in de arresten nr. 220.051 en nr. 217.120. Ook de minister van Justitie meent volgens verzoeker dat het orgaan dient te worden beschouwd als een orgaan *sui generis*, waarbij de Staat rechtstreeks verantwoordelijk is indien het COIV een fout zou maken.

6. Verzoeker voegt in de memorie van wederantwoord toe dat de minister van Justitie deel uitmaakt van de uitvoerende macht terwijl de rechterlijke macht wordt uitgeoefend door de hoven en rechtbanken. Wat betreft de door de verwerende partij aangehaalde arresten van de Raad van State, stelt verzoeker dat het in het arrest nr. 179.794 gaat om een beslissing van een procureur des Konings die een substituut-procureur des Konings tijdelijk ontzet uit zijn ambt, waarbij de Raad zich niet bevoegd achtte aangezien de genomen beslissing niet kan worden beschouwd als een handeling ten aanzien van een lid van het personeel van het parket. Het arrest nr. 221.119 heeft dezelfde feiten als grondslag. Verzoeker stelt vast dat ook de rechtbank van eerste aanleg, zetelend in kort geding, geen rechtsmacht heeft.

Beoordeling

7. Artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“De afdeling doet uitspraak, bij wijze van arresten, over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen:

1° van de onderscheiden administratieve overheden;

2° van de wetgevende vergaderingen of van hun organen, daarbij inbegrepen de ombudsmannen ingesteld bij deze assemblees, van het Rekenhof en van het Grondwettelijk Hof, van de Raad van State en de administratieve rechtscolleges evenals van organen van de rechterlijke macht en van de Hoge Raad voor de Justitie met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van hun personeel.

Artikel 159 van de Grondwet is eveneens van toepassing op de in de 2° bedoelde akten en reglementen.”

Overeenkomstig deze bepaling heeft de afdeling Bestuursrecht-spraak van de Raad van State slechts rechtsmacht om kennis te nemen van een beroep tot nietigverklaring, indien de bestreden beslissing kan worden beschouwd, hetzij als een handeling van een administratieve overheid, in de zin van artikel 14, § 1, eerste lid, 1°, hetzij als een handeling van één van de overheden opgesomd in artikel 14, § 1, eerste lid, 2°, voor zover het in het laatste geval gaat om een handeling met betrekking tot een overheidsopdracht of met betrekking tot een lid van het personeel van de betrokken overheid.

8. Artikel 2 van de wet van 26 maart 2003 luidt:

“Binnen het openbaar ministerie wordt een Centraal Orgaan voor de Inbeslagneming en de Verbeurdverklaring, hierna Centaal Orgaan genoemd, opgericht. [...]”

In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de voornoemde wet heeft geleid, wordt het volgende gesteld:

“Het Centraal Orgaan wordt opgericht binnen het Openbaar ministerie, met andere woorden in de schoot van de rechterlijke orde, en valt onder de algemene verantwoordelijkheid van de minister van Justitie.

Het college van procureurs-generaal oefent, [...] toezicht uit op de werking van het Centraal Orgaan. Het Centraal Orgaan heeft dus een gelijkaardig statuut als de parketten.” (*Parl. St. Kamer*, 2002-2003, 50/2117/001,12).

In artikel 3, § 2, van dezelfde wet wordt de opdracht van het COIV omschreven als de bijstand aan de gerechtelijke autoriteiten in strafzaken in het kader van de inbeslagneming van vermogensbestanddelen, bij de uitoefening van de strafvordering met het oog op de verbeurdverklaring van vermogensbestanddelen en bij de tenuitvoerlegging van vonnissen en arresten houdende

verbeurdverklaring van vermogensbestanddelen. Deze opdracht wordt in § 3 van dit artikel uitgesplitst in zeven deeltaken, waaronder het beheer van in beslag genomen vermogensbestanddelen, de coördinatie van de tenuitvoerlegging van vonnissen en arresten houdende verbeurdverklaring van vermogensbestanddelen en het verlenen van bijstand aan de procureur des Konings en de onderzoeksrechter.

Naar luid van artikel 197*bis* van het Wetboek van Strafvordering worden de vervolgingen tot invordering van verbeurdverklaarde goederen gedaan in naam van de procureur des Konings door de directeur van registratie en domeinen, volgens de aanwijzingen van het COIV.

9. Uit het voorgaande blijkt dat het COIV een orgaan is van het openbaar ministerie en een kenniscentrum voor de gerechtelijke autoriteiten in strafzaken, in het kader van de inbeslagneming van vermogensbestanddelen. Het COIV verleent onder meer bijstand bij de uitoefening van de strafvordering met het oog op verbeurdverklaring en het speelt een faciliterende rol bij de uitvoering van vonnissen en arresten houdende verbeurdverklaring.

10. Het lid van het openbaar ministerie heeft de hoedanigheid van magistraat en neemt in die hoedanigheid deel aan de rechtsbedeling, wat hem fundamenteel onderscheidt van de ambtenaren (GwH 18 februari 2009, nr. 27/2009). Hij oefent een gerechtelijk ambt uit en werkt mee aan de uitoefening van de rechterlijke macht.

Het openbaar ministerie is dan ook een gerechtelijke overheid en geen bestuursoverheid. De handelingen waarbij de leden van het openbaar ministerie hun medewerking verlenen aan de uitoefening van de rechterlijke macht kunnen niet als handelingen van een administratieve overheid worden beschouwd.

11. Nu het COIV is opgericht “binnen het openbaar ministerie”, de directeur ervan een magistraat van het openbaar ministerie is en het, zoals hierboven omschreven, zijn medewerking verleent aan de uitoefening van de

rechterlijke macht, kunnen zijn handelingen wat dat betreft niet als handelingen van een administratieve overheid worden beschouwd. Handelingen van het COIV die betrekking hebben op de uitvoering van een definitieve rechterlijke beslissing waarbij een bijzondere verbeurdverklaring is uitgesproken, houden verband met de uitvoering van rechterlijke beslissingen. Zij zijn dan ook te onderscheiden van de in artikel 14, § 1, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bedoelde handelingen van organen van de rechterlijke macht “met betrekking tot overheidsopdrachten of leden van hun personeel”.

12. Te dezen werd F.L. bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld voor witwasmisdrijven. Op grond van artikel 505 en artikel 42, 3°, van het Strafwetboek werd F.L. veroordeeld tot de straf van de bijzondere verbeurdverklaring. De bestreden beslissing betreft de vraag wat met de opname van de strafrechtelijk in beslag genomen gelden dient te gebeuren. Het betreft derhalve een door het COIV gestelde handeling betreffende de uitvoering van een rechterlijke beslissing.

13. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat het COIV zijn opdrachten uitoefent “onder het gezag van de minister van Justitie”.

Wanneer immers de minister van Justitie zijn medewerking verleent aan de vordering van de rechterlijke macht of gebruik maakt van bepaalde prerogatieven die de wet hem heeft toegekend om tussen te komen bij de gerechtelijke overheden of om deze laatsten te sturen, dan handelt hij niet als een administratieve overheid en ontsnappen deze handelingen aan de bevoegdheid van de Raad van State.

14. Ook de omstandigheid dat de Belgische Staat eventueel aansprakelijk kan worden gesteld voor een ambtsfout van een lid van het COIV, impliceert niet dat de handelingen van het COIV beslissingen van een administratieve overheid zijn.

15. De Raad van State beschikt bijgevolg niet over de vereiste rechtsmacht om kennis te nemen van een beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig februari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques